

ЗМІСТ

Бабине літо літає на вітрі.....	3
Багряна піраміда	4
Богдана стрічають	5
Десь високо блакиттю заливається	7
До «базару».....	8
До «бродів».....	12
Дорошенко.....	15
До Св. Володимира.....	16
Два.....	17
Дивний образе таємний.....	18
Епіграмне.....	19
Гетсиманія	20
Як рельси синню одливають.....	21
Ялинка	22
І хотів би підбігти ти.....	25
Істина	26
Юрій.....	27
Івасик-орлик.....	28
І знову десь на обріях помалу.....	30
Із Подебрад до Праги і назад.....	31
Хати більше сорочок дівочих.....	32
Хрест	33
Христос	38
Хвилюють, ходять, шумлять жита.....	39
Коляда.....	40
Коли гай на обрію квітне	42
Крізь смерть.....	43
Крути.....	44
Київ	47
Ким це намальовано.....	48
Лісун.....	49
Листопадове.....	51
Молитва	52
Молитва («Чи на рідних полях»).....	53
Можливо, лиш вона, та туга невсипуща.....	54
Музики.....	55
Мить	57
На боні	58
Над Христом.....	59
Нам не знать, як згашено кров.....	61
На Великдень.....	62
Не давала ще сонцеві ти.....	63
Недобре.....	64
Ніч і тиша — на сторожі.....	65
Ольжич.....	67
О. Ольжичеві	68
От високо став місяць у небі.....	69

Ой, заграло небо, ой, заграло.....	70
Пані Галі	71
Перун	72
Після дощу.....	74
Плач Ярославни	75
Побілила вдова Осінь свою хату.....	76
Портрет	77
Про сонячну вроду.....	79
Просто.....	80
Не йти праворуч.....	80
Різдвяна казка	81
Русалки	83
Ще просонню сповіті.....	84
Шевченко («Сонет»)	85
Шевченко («Заклекотало десь у горлі»)	86
Шуми і шелести, шуми і шелести.....	87
Скільки в неї курчаток-пискляток.....	88
Сміх і щєбети, і галас.....	89
Сніжка	90
Сокіл.....	91
Сон Перуна	92
Спомин.....	93
Спинилось на людині око отне.....	95
Світанок	96
Сирени	98
Там дзвонять на вежах	100
Встає, щоб ударить	101
Це повітря — вино з льоднику.....	102
В дверях у сні з'явивсь.....	103
Велика-Глуша	104
Вічна слава.....	105
В очах, мов сонце сходить світле.....	107
Вогонь не гуде. Дим не валить.....	108
Волинь.....	109
Возстала і лик закрила	110
В росах.....	111
Всі враз! — Як розрив гранати.....	112
Вже місяць холодний такий.....	113
Вже в крайсвітні безодні обличчям.....	114
Заблудилось ягнятко в степах.....	115
Зачаття	116
Замість колискової	118
Засяє день, і сутені.....	120
Зайчики.....	121
З давнього зшитка.....	122
Жабиний хор не дасть собі спокою.....	124
Зречення	125
Стефанович Олекса Коронатович (біографія).....	126



Бабине літо літає
на вітрі...

Бабине літо літає на вітрі.
Бабине літо...
Що це пахуче таке у повітрі
Розлито?..
Листя — мов злотом обвіяні віття,
Листя, мов злото...
Хмарка там ясна, чи птахи то світять
Одльотом?..



Багряна піраміда

Сонет

Від неї кров — сторіками сторік,
Земля наскрізь гарячкою просякла.
Вона встає, багряна, хмаросягла,
Уся — німий в пустиню синю крик.

Немов живий, прокляттям дише лик...
Чиясь рука, погрозою набрякла,
Возстала в твердь — і впала, і залякла...
Десь увійшов ще глибше в груди штик...

А в висоті, на виклублені хмари —
Чорніш ночей нерукотворні мари, —
Блідий, мов плат, у пурпурі від ран,

Весь у страсній незамкнутості зору,
Простерся вождь, недвижен, бездихан,
Небострімку увінчуючи гору.



Богдана стрічають

— «Ти Богом посланий, Богдане,
Розбить кайдани лихоліть.
Ніколи край не перестане
За тебе Господа молитись...»
— «Ти — Визволитель України
Із довголітньої біди!
З тобою всюди ми полинем, —
Лише скажи, лише веди!..»
— «З Тобою йде, як наречена,
Вікторія у боротьбі!
Стократная, неізреченна,
Віквічна гльорія Тобі!»
Як море те, народні лави,
Всі «слави» — у одну злились,
І дзвонами золотоголаві
Позахлиналися — зайшлись.
Жар-малинові ясно-злоті,
Цвітуть прапори й корогви...
Святі правиці із кіотів
Благословляють, як живі...
Грядеш до Софії Святої
На білоснігом коні,

А за тобою — твої вої,
Орлята славної борні.
Квітками шлях тобі — дівчата, —
Квітки, вінки — куди не кинь —
І, щоб на них не наступати,
Іде, танцюючи, твій кінь.
Грядеш — і ллється в душу сила
Із тисяч душ, із тисяч віч...
Які непереможні крила
З твоїх розкинулися пліч!
У голові твоїй заблиснули,
Все хмарне звіявши, як дим,
Такі великогорді мислі,
Що сам ти не повірив їм!
Вже не Москва і не Варшава,
Не за козаччину вже бій,
А Українська Держава
В уяві блиснула твоїй!

.....
Гуде-клекоче пишне свято...
День заяснів, заголубів...
Над градом — соняшнее злато
І білі зграї голубів.



Десь високо
блакиттю
заливається...

Десь високо блакиттю заливається,
Десь високо блакиттю захлинається —
Кру-кру-кру, кру-кру-кру...
Не кажи: «журавлі вибираються»,
А скажи: «це веселики з нами прощаються,
На вирій знялись, як на світлу зорю,
Срібних криків розсипали гру»,
Не кажи: «журавлі вибираються».

Будуть капати журно в твої келіхи
Дні осінні і дні снігостелихи,
Як назвеш — журавлі.
Коли ж скажеш, назвеш їх — веселики,
Пропурхнуть тобі осінь й зима, як метелики,
Дзвенітиме серце у щасті-теплі,
Буде весело навіть у млі.
Так назви ж, наголуб їх — веселики!



До «базару»

.....
Лютим, жорстоким дзвоном
Видзвонює сталь.
Скрикує льодом червоним,
Холоне Звіздаль.
Кулі до чол — як бджоли,
Шабля руба.
Солить сніги і солить
Червона ропа.
«Витривать, витривать, брате,
У боротьбі!»
Чотири гранати — для ката,
А п'ята — собі.
Лютим, жорстоким дзвоном
Видзвонює сталь.
Скрикує льодом червоним,
Холоне Звіздаль.
.....

— «Дивись, богомазна рать,
Дивіться, праведні лица!..
Хто там ще може співать,
Хто там сміє молитися?!»

— «У Бога, у мать, у все!
Яка там у чорта віра!»
Як чорна гадюка, повзе
Чорна зневіра.

Додолу — вигуки відчаю,
Камінням — у пустелю,
А пісня стіни розвертає,
А пісня ломить стелю.

Прокльонів чорні каменюки
Визбирує підлога,
А співу батьківського згуки
Полинули до Бога.

Але не чує Божа Мати, —
Їй, сповненій спокою,
Лише дитину обіймати
Пестливою рукою.

Та пісня смертницького хору
Замовкнути не хоче,
Та пісня — вгору, вгору, вгору,
До Тебе, Боже Отче!

Ось віє крилами своїми
Біля Твого порогу...
Ви розступіться, херувими,
Ви дайте їй дорогу!

Ось перед самим Твоїм ликом
Скривавлена орлиця...
Такими клекотами й криком
Ніхто не вмів молитися!

Так вимагати, так благати
Ніхто ніде не може.
Чому ж Ти, серцем пребагатий,
Не відізвешся, Боже?

Чом' непорушний так глибоко,
Чому мовчиш так глухо?
Невже не бачить Твоє око,
Не чує Твоє вухо?

Мовчать святі Твої ошу,ю,
Німіють з одесної...
О, так, ніхто із вас не чує
Молитви голосної!

Якби ви чули, то стемніли б
Злотисті ваші німби,
То не німів би Ти на троні,
Не висидів на нім би!

Якби дійшли до Тебе згуки
Розмоленого співу,
То благословні Твої руки
Стиснулися б од гніву,

То став би темним Ти і жаским
У хмарі чорноперій,
То враз би з стукотом і брязком
Розкинулися двері.

То розсікла б їх, повна грому,
Важка Твоя десниця —
І не була б із Твого дому
Негідная в'язниця.

То не була б із Твого раю
Стократная руїна,
То вся б од краю і до краю
Воскресла Україна!

Як древле, кинувся б Ти, хижий, —
І, сяючи на мети,
Повів би меч архистратижий
Освячені багнети...

.....
Як птиця та осиротіла,
На крилос полетіла,
Забилась крилами об крила
Святого Михаїла...

«Ти зійди, зійди з свого образу,
Янголе ясний,
Стань між нас отут, своїх воїнів,
Зброєю брязни!»

Мовчить Христос. Німіє Саваоф.
Недвижні крила Михаїла.
Ні Богові, ні янголам Його
Немає до людини діла.

.....
Недаремне, ой недаремне
Западало сонце пожаром,
Ой глибока яма і темна
Та за містом Базаром.

Од світанку та до світанку —
Цілий день, настрашено-білий,
Цілу чорну ніч без устанку
Заступи стукотіли.

Недаремне заходу горно
Кривавило обрїй зловісто.
Ой глибоко поле і чорно
Позіхнуло за містом.